

**MARIT
VANSTRÖM**

**HUIS
GENO
TEN**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Martyn van Beek
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Magdalena Wasiczek / Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1529 3
ISBN 978 94 027 7183 1 (e-book)
NUR 330
Eerste druk juli 2024

Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoortje van Remco, literair agent te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOG

DINSDAG, 04.07 UUR

Het gebouw had wel iets weg van een kantorencomplex. Opgetrokken uit bruinrood baksteen en met hoge ramen op de eerste verdieping. Een eenvoudige deur gaf toegang tot het pand. Erboven waren drie imposante vlaggenmasten bevestigd die schuin omhoog naar de hemel wezen. Als je niet beter zou weten, zou je misschien een locatie van de Belastingdienst verwachten, het regionale kantoor van Jeugdzorg of een administratiekantoor waar de hele dag mannen en vrouwen verveeld naar het beeldscherm van hun computer staarden. Het tegendeel bleek waar. Een broeinest van verderfelijk gedrag en een opleidingsinstituut voor degenen die zichzelf verheven voelden boven de normale samenleving. Een plek die vernietigd diende te worden.

De moordenaar bewoog van de ene schaduwplek naar de andere en was het ultieme toonbeeld van kracht, souplesse en vindingrijkheid. Geen hij of een zij, maar een combinatie van alles wat nodig was om het doel te bereiken. Mannelijk en krachtig als de situatie daarom vroeg, een vrouw als de omstandigheden dat toelieten.

Haast symbolisch stond er een heldere maan aan de hemel, maar dit was zuiver toeval. Er was op dit tijdstip niemand meer op straat, zelfs de horeca was nu gesloten. De moordenaar moest alleen opletten voor een toevallige taxichauffeur die een verdwaalde dronkaard naar huis bracht, of de politie, die in dit deel van het centrum extra waakzaam was. Het pand zelf was goed beveiligd. De moordenaar had al drie camera's geteld en wist dat zelfs op dit tijdstip iemand van Stadstoezicht

de beelden van de verlaten straten bekeek. Het bijzondere was dat de sluipmoordenaar niet in het pand hoefde te zijn om de missie te laten slagen. Door van vensterbank naar vensterbank te klimmen, kon de schaduw binnen dertig seconden het balkon op de eerste verdieping bereiken. De landing op de betonnen tegels was net op tijd. Twee koplampen kwamen de hoek om, maar gleden het pand rustig voorbij. Daarna was het weer stil, op het geluid van een ambulance in de verte na. Nu kwam het lastigste deel van de operatie. Uit een rugzak haalde de moordenaar een koker, met daaraan een katrol die hij aan een touw liet bungelen en zachtjes heen en weer liet zwaaien. Na vijf keer kwam de punt van de vlaggenmast binnen bereik. Deze was vastgezet aan de voorzijde van het balkon en kwam bijna vier meter schuin omhoog. Het was vanaf het dak maar een paar meter, maar het was toch een helse klus. Pas bij de zevende poging lukte het om de top te raken met de koker, maar deze schoof er nog niet overheen. Na een paar minuten lukte het wel. Een stevige ruk aan het touw leerde dat de koker als een vaas over de steel van de mast was geschoven. Nu was het nog de vraag of deze mast het gewicht kon dragen. Talloze berekeningen hadden uitgewezen dat dit geen probleem moest zijn, maar de praktijk was soms net even anders. Een loszittende schroef, een breuk door harde wind of gewoon een ondeugdelijke bevestiging maakten de uitkomst van het plan onzeker.

De moordenaar wachtte een paar tellen tot een nachtbraker voorbij was gelopen en klom weer omlaag. Ondanks de intensieve training voelde het toch als een opluchting toen de rubberen zolen weer de stoeptegels raakten. Twee touwen bungelden tot bijna aan de stoep en weer gaf de schim er een ruk aan om te controleren of alles muurvast zat. Tevreden liep de schaduw naar de donkere bestelbus die tien meter terug geparkeerd stond. De moordenaar ging achter het stuur zitten en startte de motor. Zacht geronk doorbrak de stilte van de nacht, de bus reed naar voren en stopte voor het pand. De schim zette de motor weer uit en telde tot tien. Er was geen beweging zichtbaar in de oranje gloed die een paar lantaarnpalen verspreidden. De moordenaar stapte

uit, pakte het uiteinde van een van de twee bungelende touwen en trok de zijdeur van de bus open.

Daar lag ze. Moegestreden, verlamd door angst, ziek van paniek en vooral verdoofd door een hoge dosis kalmeringsmiddelen. Ze was niet vastgebonden en had de hele anderhalf uur durende rit rustig op de vloer van de bus gelegen. De vrouw bewoog nog wel, met een onrustige ademhaling die werd onderbroken door regelmatig gesnik. Een blinddoek zat om haar ogen geknoopt en de moordenaar controleerde of deze nog strak genoeg zat. Om de polsen van de vrouw zaten twee tiewraps en om haar nek zat een dik koord dat sterk genoeg was om haar gewicht te dragen. Dat was ook precies de bedoeling. Met een platte knoop bevestigde de moordenaar de twee stukken touw aan elkaar. Dat was het moment van de laatste controle. De schaduw keek om zich heen en stelde tevreden vast dat de wereld de leegte verschaft die nodig was. Met een flinke ruk aan het andere touw kwam er beweging in het lichaam dat op de vloer van de bus lag. Meteen veranderde de ademhaling van de vrouw. Het koord werd direct strakgetrokken rond haar nek en gerochel echode door de Breestraat. Weer een ruk aan het koord en de vrouw stond haast overeind, niet gesteund door haar voeten, die te zwak waren om iets van gewicht te dragen. De moordenaar pakte het eerste object van de vloer en stak dat door de tiewrap van haar rechterpols. Met een ander voorwerp deed hij hetzelfde bij de linker. Er was nu geen tijd om het resultaat te bewonderen en dus concentreerde de schim zich nu op de grootste krachtsinspanning van de avond. De schaduw pakte het touw zo hoog mogelijk vast en gebruikte zijn lichaamsgewicht om de katrol in beweging te zetten. De moordenaar negeerde het luider wordende gerochel en herhaalde de beweging net zo lang tot het lichaam bijna vijf meter boven de stoep bungelde. Met een mastworp zette de moordenaar het touw vast aan een metalen paaltje op de stoep voor het raam op de begane grond. Dat was het moment waarop de schim zichzelf een paar seconden gaf om het resultaat te bewonderen.

In de duisternis was nog net een laatste stuiptrekking te zien en een

delicaat kraakgeluid verraadde een gebroken nekwervel. Het lichaam spartelde nu niet meer, maar wiegde zachtjes op het ritme van de wind. De moordenaar sloot even de ogen en ademde diep in en uit. Als er al een weg terug was, dan was deze vanaf nu volledig afgesloten. Het was nu echt begonnen.

HOOFDSTUK 1

DINSDAG, 09.53 UUR

Levend begraven worden, dat was misschien wel het ergste wat je kon overkomen. Een afgesloten kist waaruit ontsnappen niet mogelijk was en waarin je geen lichaamsdeel kon verroeren. Dat je je ademhaling in je oren hoorde echoën en dat je als je goed luisterde je eigen hart kon horen kloppen. Het was de wetenschap dat je niets zelf meer in de hand had en volledig was overgeleverd aan de genade van een ander. Jackie lag doodstil in de smalle buis en voelde dat haar armen vastgeklemd zaten tegen de zijkant van haar benen. Ze had het nu al doodsbenauwd.

Ineens barstte het geweld los. Een orkaan van geluid botste tegen haar trommelvliezen in een constant ritme. Een ratelend machinegeweer dat golven produceerde die zich niet lieten tegenhouden door de oordoppen die ze droeg. Jackie sloot haar ogen en probeerde aan iets anders te denken. De vakantie naar Turkije, dat restaurant met die bijzondere Aziatische gerechten, die nacht met een Portugees van wie ze de naam niet eens wist, het drumstel dat haar hersenen teisterde. Ze opende haar ogen en zag de witte buis waar ze maar net in paste. In haar linkerhand zat een apparaat met een knop dat direct een einde kon maken aan deze marteling. Alleen betekende dat ook het einde van haar zoektocht naar antwoorden en die waren toch belangrijker. Jackie haalde haar duim van de knop op het apparaat, sloot haar ogen weer en verdween naar een strand op een Grieks eiland.

Vijf minuten verstreken, maar in haar beleving kon het ook een halfuurtje zijn geweest. Net toen ze dacht dat er geen einde aan zou komen,

kwam het matras waarop ze lag in beweging. De glimlach op het vriendelijke gezicht van een verpleegster die niet veel ouder was dan zij voelde als een bevrijding.

‘Hoe gaat het met je?’ De verpleegster verwijderde het infuus en plakte een pleister op haar arm.

‘Het gaat wel. Is alles goed gegaan?’ Nu verdween ook de kooiconstructie om haar hoofd, die ervoor gezorgd had dat ze zich werkelijk geen millimeter had kunnen bewegen.

‘De dokter bespreekt zo de uitslag met je.’ De verpleegster draaide zich om en begon met het opruimen van de spullen.

Jackie kwam overeind, bleef even zitten en observeerde de vrouw in de witte jas. Ze wist het, dat kon niet anders. De eerste die het grote geheim ontrafeld had. Natuurlijk begreep ze dat deze vrouw niets tegen haar mocht zeggen, maar een knipoog ter bevestiging dat alles in orde was moest toch kunnen? Tenzij ze nu contact meed om geen slecht nieuws te verraden. ‘Kan ik gaan?’

De verpleegster kwam voor haar staan. ‘Hoe voel je je? Duizelig, hoofdpijn, misselijk?’

‘Nee,’ loog ze.

‘Probeer eerst maar even te staan.’ De vrouw stak haar hand uit.

Jackie greep de rand vast en draaide een kwartslag. Haar voeten vonden de vloer en langzaam ging ze staan. ‘Het gaat prima.’

‘Zeker weten?’

‘Ja, waar mag ik nu naartoe?’

‘Heb je alle onderzoeken gehad?’

‘Dit was het laatste.’

‘Dan kun je je aankleden en naar de wachtkamer gaan, dan komt de dokter je zo halen. Ze moet even op de uitslag van alle onderzoeken wachten, dat duurt een halfuurtje.’

‘Dank je wel.’ Jackie liep naar de deur, opende deze en stapte de gang in. Rechtsaf langs het laboratorium en dan links bij de receptie. Dit keer nam ze wel een beker koffie uit de automaat, waar ze bij de eerste slok al spijt van had. Ze pakte een tijdschrift van de stapel, maar las

geen enkele regel. Het was een alibi om rustig naar haar eigen wereld terug te keren. Dromen met haar ogen open en zonder enig besef van de omgeving om haar heen.

‘Mevrouw Laurijssen?’ Een strenge stem klonk van heel dichtbij.

Jackie keek op en zag meerdere gezichten naar haar kijken. ‘Ja?’

Een vrouw in een witte doktersjas die gedrapeerd was over een duur uitzierend mantelpak stond op een meter afstand van haar. ‘Loopt u met me mee?’

‘Jazeker.’ Haastig kwam ze overeind en volgde de vrouw terug de gang in. Dit keer stopten ze helemaal aan het eind.

‘Mijn naam is Azra Kumari, neuroloog.’

Jackie schudde een sierlijke okerkleurige hand met een kleurrijke armband om de pols. ‘Jacqueline Laurijssen.’

‘Neemt u plaats.’ De arts wees naar twee stoelen aan de andere zijde van haar bureau.

Jackie ging zitten en vouwde haar handen samen.

Dokter Azra ging ook zitten en keek naar het scherm. ‘Welkom in onze privékliniek, gespecialiseerd in hoofdpijnbestrijding. Zijn de onderzoeken vlot verlopen?’

‘Het is fijn dat alles op dezelfde dag plaats kan vinden. Ik was in een uurtje klaar.’

‘Dat is onze werkwijze. Laten we beginnen. Als eerste wil ik even uw achtergrond met u doorspreken. U bent vierentwintig jaar, woonachtig in Capelle aan den IJssel. Wat voor werk doet u?’

‘Ik ben vorig jaar afgestudeerd als criminoloog en loop sinds kort stage bij de recherche in de regio Rijnmond.’

De arts leek verrast. ‘O, wat voor zaken onderzoekt u dan?’

‘Momenteel ben ik geplaatst bij de eenheid die zware criminaliteit onderzoekt. Moord, drugsmokkel, overvallen. Alleen weet ik niet of dit mijn definitieve carrièrepad wordt. Ik ben nog bezig met een soort oriëntatietraject.’

‘Ik begrijp het. Wat is uw privésituatie? Een man, kinderen, vriend, vriendin?’

‘Een soort van vriendje.’ Jackie schoof iets opzij, zodat ze zich half achter de monitor op het bureau kon verstoppen.

‘Sport, uitgaan, roken, drank, drugs?’

‘Ja, ja, nee, ja, zeker niet.’

Dokter Azra draaide het scherm weg, zodat ze Jackie recht aan kon kijken. ‘Wat voor sport?’

‘Sportschool, wat cardio en gewichten.’

‘Wat drinkt u en hoe vaak?’

Jackie keek naar de stapel papieren op het bureau. Ze had al eerder een enorme lijst moeten invullen waarop deze vragen gesteld werden. ‘Een wijntje in een restaurant, en als we gaan stappen een paar cocktails. Dat gebeurt een paar keer per maand. Thuis drink ik niet.’

‘In verband met uw werk wordt er gecontroleerd op drugsgebruik?’

‘Tijdens de keuring is er bloed afgenomen.’

‘Maar wordt u tussentijds nog gekeurd?’

‘Volgens mij is er jaarlijks een sporttest.’

De arts begon te typen en keek na een halve minuut weer op. ‘Goed, dan wil ik graag in uw eigen woorden horen wat u eindelijk naar deze kliniek heeft gebracht.’

HOOFDSTUK 2

DINSDAG, 10.47 UUR

Deze vergadering was net zo interessant als het bestuderen van het paringsritueel van de groene zeeschildpad. Jasper draaide zijn stoel naar het raam en bekeek de skyline van Den Haag. In de verte lag de zee en je kon nog net een stuk van de beroemde Scheveningse pier zien. Zijn blik gleed langs de duinen, terug de stad in en bleef uiteindelijk binnenkamers rusten op het scherm waar de zoveelste slide van een PowerPointpresentatie werd weergegeven. Een grafiek toonde iets aan, maar zijn belangstelling was allang verdwenen. Deze bijeenkomst had ook met een eenvoudige e-mail afgedaan kunnen worden, maar sommige mensen hoorden zichzelf nu eenmaal graag praten.

Het geluid van een deur die openging, trok wel zijn aandacht en tot zijn genoegen zag hij het gezicht van zijn directiesecretaresse. Die vrouw kon echt zijn gedachten lezen.

‘Mag ik meneer De Ruyter even storen? Het is dringend.’

Jasper schoot overeind. ‘Ik kom eraan.’ Hij pakte zijn pen van de vergadertafel en liet de geprinte papieren demonstratief liggen. Met grote stappen liep hij naar de uitgang, waar hij de deur achter zich dichttrok en haar dankbaar aankeek. ‘Je bent mijn reddende engel.’

‘Er is bezoek voor je.’

‘Wie?’

‘Een man. Hij zegt een vriend van je te zijn, maar hij wil zijn naam niet geven. Het is belangrijk, zegt hij. Een zaak van leven of dood. Mijn

excuses, hij wilde niet weggaan en benadrukte dat als ik de beveiliging zou bellen, ik heel veel problemen met jou zou krijgen.’

Jasper fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hoe ziet hij eruit?’

‘Jouw leeftijd, slordig gekleed, krullend haar. En hij heeft zich al een paar dagen niet geschoren.’

‘Geen sokken en leren instappers?’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Nu je het zegt. Ja.’

‘Dan weet ik wie het is. Waar zit hij?’

‘Kamer drie.’

‘Ik ga er wel heen, kun jij ervoor zorgen dat niemand ons komt storen?’

‘Uiteraard.’

Jasper schakelde de vliegtuigmodus op zijn telefoon weer uit en zag achttien tekstberichten, zeven e-mails en elf gemiste oproepen op het scherm verschijnen. Hij liep naar de spreekkamer, opende de deur en zag het gezicht van een oude vriend. ‘Wat is er zo belangrijk dat je me er zes keer voor hebt moeten bellen en nu zelfs ongevraagd op mijn werk verschijnt?’

‘Ook goedemorgen.’ Erik ging staan. ‘We hebben een groot probleem.’

Jasper ging aan de andere kant van de tafel zitten en sloeg zijn benen over elkaar. ‘Wat is er dan?’

‘Heb je het nieuws niet gezien?’

‘Nee, ik zat in een verschrikkelijk interessante vergadering over het lot van een of andere hagedis die samen met een zeldzame kikker nu een bouwproject aan de rand van de stad tegenhoudt.’

Erik ging weer zitten. ‘Vanmorgen is er een lichaam gevonden bij het pand van Minerva in Leiden. Iemand heeft een studente opgeknoopt aan een vlaggenmast.’

Jasper haalde zijn schouders op. ‘Die ontgroeningen lopen tegenwoordig al snel uit de hand.’ Hij lachte om zijn eigen grapje.

‘Het is Marloes, de dochter van Corné. Ze is dood.’

Jasper bleef zijn oude vriend een paar seconden aankijken. ‘Dat is verschrikkelijk.’

‘Dat kun je wel zeggen. Het is begonnen, Jasper.’

‘Waar heb je het over?’

‘Welke dag is het vandaag?’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

Erik boog naar voren en sprak een stuk zachter. ‘Vandaag is het precies dertig jaar geleden.’

‘Hoezo?’

‘Jezus, doe eens niet zo lomp.’ Erik schrok van het volume in zijn stem. ‘Dat gedoe met Ans en haar vent.’

Jasper vloog overeind. ‘Die namen zouden we niet meer uitspreken, en al helemaal niet op mijn werk. Verdomme, man, waar ben jij mee bezig?’

Erik ging ook staan. ‘Jullie hebben mij altijd voor gek verklaard. Een gestoorde kunstenaar die overal spoken ziet. Maar ik heb het voorspeld en ik haat het dat ik nu gelijk ga krijgen. De eindafrekening moest nog komen, en vandaag is de dag dat we geconfronteerd worden met het verleden.’

Jasper zette drie stappen naar voren en drukte zijn neus tegen die van Erik. ‘Nu moet je eens goed luisteren. Wat gebeurd is, kunnen we niet meer veranderen. Alleen op de toekomst hebben wij invloed en die ga ik niet verpesten door jouw constante nostalgische gezeik. Ik laat me niet kapotmaken door jou en de waanbeelden in je hoofd. Stop met drinken en het roken van dat spul waardoor je dingen ziet die er niet zijn. Zoek een normale baan en kleed je eindelijk eens fatsoenlijk aan. Als je dat niet wilt en alleen in het verleden wil leven, dan vind ik dat prima. Heb alleen nooit meer het lef om namen te noemen uit een ver verleden of oude gebeurtenissen op te rakelen. Is dat duidelijk?’

Erik zette een stap naar achteren en had moeite om zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Ik ben alleen hiernaartoe gekomen om je te waarschuwen. Je hoeft niet bang te zijn dat ik je ondergang zal worden.’ Hij liep met een boog om de tafel heen en trok de deur van de spreekkamer open. ‘Dat hebben we zelf in gang gezet. Het heeft alleen een

hele tijd geduurd voordat de tsunami aan land is gekomen.' Hij liep met snelle stappen richting de liften.

Jasper keek hem na, controleerde snel of er iemand in de buurt was geweest die een deel van het gesprek had kunnen opvangen, maar zag dat de twee andere spreekkamers leeg waren. Hij pakte zijn telefoon, zocht het nummer van Corné op en drukte op de groene beltoets. De oproep werd meteen doorgeschakeld naar de voicemail.

Met een hoofd vol gedachten liep hij terug naar zijn werkplek. De laatste keer dat hij Marloes had gezien, was bij een barbecue in de tuin van Corné. Dat was vorige zomer geweest, misschien de zomer daarvoor. Hij herinnerde zich een levendige jonge vrouw met een hoofd vol plannen en grenzeloze ambities. De oogappel van haar vader, die geen moment onbenut liet om zijn trots uit te spreken. Hij ging zitten en voerde het wachtwoord van zijn computer in. Met een paar muisklikken opende hij de website van een landelijk dagblad. De kop liet niets te raden over: BARBAARSE MOORD IN STUDENTENHUIS.

Hij pakte zijn telefoon en koos een nummer uit zijn imposante lijst met contactpersonen. Het duurde niet lang voor er werd opgenomen.

'We moeten praten,' zei hij kortaf.

'Ik zat al op je belletje te wachten,' klonk er een stem aan de andere kant van de lijn.

HOOFDSTUK 3

DINSDAG, 11.05 UUR

‘Hoofdpijn, het lijkt wel alsof het steeds erger wordt.’ Jackie keek op toen de deur van de spreekkamer openvloog. Ze zag een medewerkster van het instituut zich verontschuldigen en direct de deur weer dichttrekken. ‘Niets lijkt meer te helpen, zelfs de sterkste pijnstillers niet.’

Dokter Azra bleef steekwoorden opschrijven. ‘Wanneer begon het?’

‘Toen ik een jaar of acht was. Het begon met aanvallen die een halfuur duurden. Met paracetamol was het onder controle te houden en ik heb gewoon mijn school afgemaakt. Vanaf een jaar of zestien werd het erger en leken de pijnstillers ook steeds minder effect te hebben.’

‘En u bent bij diverse artsen geweest?’

‘De huisarts die me terug naar huis stuurde, een schooldokter die me naar het ziekenhuis doorverwees, zeker drie specialisten met talloze onderzoeken en uiteindelijk een diagnose van clusterhoofdpijn.’

‘Die hoofdpijn zit meestal aan één kant van het hoofd, een beetje rond het oog. Is dat bij u ook het geval?’

‘Iets lager en meer naar het midden. Alsof het van binnenuit naar buiten straalt.’

‘Heeft u vaak aanvallen?’

‘Nee, eerder slechte en goede dagen. Als de pijn er is, dan gaat die meestal pas weg als ik een paar uur geslapen heb.’

‘Als de bloeddruk daalt. Het is namelijk geen clusterhoofdpijn.’

Jackie schoof onrustig heen en weer op de stoel. ‘Dat wist ik altijd al, maar niet wat het dan wel was.’

De arts pakte een zwart stukje plastic van het bureau. ‘Ik zal u een kleine demonstratie geven. Dit is een ballon en die ga ik een beetje opblazen.’ Dokter Azra stopte het tuitje tussen haar lippen en blies de ballon op tot die zo groot was als een meloen. ‘Kijk eens wat er aan de zijkant gebeurt.’

Jackie boog naar voren en zag dat er een kleine bobbel ontstond. ‘Wat betekent dit?’

‘Deze ballon is speciaal ontwikkeld voor deze demonstratie. Het is een normaal exemplaar, alleen is het latex op deze plek iets dunner. Daardoor ontstaat er een zwakke plek waar de lucht naar buiten wil. Hetzelfde gebeurt op dit moment in uw hoofd, om precies te zijn bij de hypofyse.’

Jackie ging achterover in de stoel zitten.

‘Er loopt een slagader vanuit de aorta naar de binnenste hersenen en daar zit een zwakke plek die zorgt voor een verdikking als de bloeddruk te hoog is. Dat noemen we een hersenaneurysma en dat is helaas een serieuze aandoening. Het spijt me dat ik u dit mede moet delen.’

Jackie greep de leuning van haar stoel vast en had een paar seconden nodig om de juiste vervolgvraag te formuleren. ‘Wat betekent dit, een hersenoperatie?’

‘De normale procedure is om een stent te plaatsen op de zwakke plek, alleen is dat in dit geval te risicovol. Er is een kans van vijftig procent dat een operatie juist een fatale hersenbloeding veroorzaakt.’

Jackie werd duizelig. ‘Wat kunnen we dan wel doen?’

‘Helemaal niets. Ik begrijp dat u dit niet wilt horen, maar u heeft een onbehandelbare aandoening.’

‘Dus ik zal deze hoofdpijn altijd blijven houden?’

Dokter Azra keek haar een moment strak aan. ‘Het gevaar van deze aandoening is dat het ieder moment een hersenbloeding kan veroorzaken. Op die plek is deze direct fataal.’

De impact drong meteen tot Jackie door. ‘Dus ik loop rond met een tijdbom in mijn hoofd?’

‘Het spijt me. Er zijn mensen die hun hele leven met een aneurysma

rondlopen en er nooit nadelige gevolgen van ondervinden. Daar staat tegenover dat een klein ongeluk grote gevolgen kan hebben.’

‘Hoe bedoelt u dat?’

Dokter Azra wachtte weer een paar seconden voor ze antwoord gaf. ‘Uw bloeddruk moet niet te hoog zijn, dus u zult stressvolle situaties moeten vermijden. Ook zijn er bepaalde handelingen die gevaarlijk zijn. Het heeft met name met fysieke arbeid te maken waarbij niet alle energie wordt doorgegeven. Bijvoorbeeld het duwen tegen een auto die niet meebeweegt. In die situaties ontstaat er een plotselinge piek in de bloeddruk. Ik zal een folder meegeven en er is een stichting die hulp kan bieden. Het heeft ook gevolgen bij een zwangerschap. Het is echt heel belangrijk dat u zich bewust bent van de risico’s.’

Jackie sloot haar ogen en koos de meest logische van alle vragen die nu in haar opkwamen. ‘Kan ik nog wel werken?’

‘Het lijkt me niet verstandig dat u zo’n stressvolle baan hebt. Nogmaals, het spijt me dat ik u dit mede moet delen.’

‘Bent u verplicht om dit door te geven?’

De dokter keek haar een moment verbaasd aan. ‘Nee, want ik heb een beroepsgeheim en dus is er sprake van vertrouwelijkheid tussen arts en patiënt.’

Jackie keek door het raam naar buiten en zag een mooi park. Bomen ruisten zachtjes in de wind, en in de vijver zwommen grote koikarpers. ‘Kan ik straks even in de tuin zitten?’

‘Ja, er is een deur naast de balie van de receptie. Moet u straks weer werken?’

Jackie knikte.

‘Mijn advies is om dit met een bedrijfsarts te bespreken. Via uw afdeling Personeelszaken kunt u ongetwijfeld een afspraak maken. Wellicht is er een mogelijkheid om nog steeds researchwerk te doen, maar dan vanuit een kantoor. Daarnaast dient u aanpassingen in uw levenswijze door te voeren. Een val, botsing of onverwachte beweging kan al gevaarlijk zijn. Een aanrijding van achteren, een fietsongeluk of zelfs al struikelen over een stoeprand.’

‘Kan ik nog wel normaal leven?’ Ze hoorde de wanhoop in haar eigen stem.

‘Ja, maar u dient voorzichtig te zijn. De stichting kan u helpen, alles staat in de folder.’

Jackie kwam overeind. ‘Zijn we klaar?’

‘Ja, bij de receptie kunt u zich afmelden. Weet u zeker dat u in orde bent?’

Jackie maakte een bevestigend geluid, liep naar de deur en wandelde de gang in. Langs de onderzoeksruimtes, de receptie en door de deur die haar naar de tuin bracht. Daar was ze eindelijk alleen. Het liefst had ze daar gevloekt, geschreeuwd en iets kapotgemaakt. Maar waarschijnlijk was dat nu ook verboden.